

ved sin Skæbne skaffede alle de Garantier, som parlamentariske Forsamlinger nu have. Naar man ser, hvorledes Folkfriheden der træder rask frem og siger sin Mening overfor Tyranniet og Dynastiet, synes jeg, man maa tillade, at der bestaaer en Stueplads. Jeg skal ikke videre indlade mig paa, i hvilken Grad det kongelige Theater har styrket det aandelige Liv i Danmark; men er det dog ikke saa, at vi uden det ikke vilde have haft mange af vore bedste Sange? Vi vilde aldrig have haft „Kong Christian stod ved høien Mast“. See vi dernæst hen til detirkelige Liv, da vilde det ikke uden det kongelige Theater have faaet det Opsving, det har; det vilde ikke have haft de Mænd, for hvis Uddannelse til deres Virksomhed det kongelige Theater har været en Støtte. Man siger, at Theatret er af en syndig Nød, men jeg kan ikke troe det. Jeg troer, at den dramatiske Kunst er af en hellig Nød, da den staaer i Forbindelse med Billedsproget baade i det gamle og nye Testamente. — Naar jeg i Korthed skal forklare, hvad der for nogle Aar overbeviste mig om, at det kongelige Theater maatte opretholdes for enhver Pris, da var det en Udlandings Bedømmelse af hans Ophold i Kjøbenhavn og dens Omegn. Han havde den for en Tydsler store Behagelighed, at man talte Tydsk til ham overalt, og i en Beskrivelse, som han giver af sit Ophold — det er i en af de meest bejendte Rejsehaandbøger — siger han, at Kjøbenhavn er en rar, behagelig By, idet man kan tale Tydsk med alle Mennesker i 2 Miles Omkreds undtagen paa eet Sted, paa det kongelige Theater. „Die Schauspieler spielen trefflich, aber sie sprechen natürlich Dänisch“. Det viser, at det kongelige Theater er et Sted, hvor man dog endelig engang maa faae Dansk at høre, og jeg sætter Pris paa den Lov, at her lyder den danske Tunge. — Endelig er der ogsaa en Grund, som for mig gjør det umuligt at følge de Herrer, der nu vilde lade det Hele gaae istaa, og det er det pecuniære Hensyn. For mine Dine stiller det sig saaledes, at vi ved Pensionerne belale den æsthetiske Dannelse, vore Fædre have faaet, og ved Understøttelsen til Theatret den Nydelse, vore Børn skulle have; men vi faae ikke Fornøielse af nogen

af Delene; vi skulle henvises til Tribuner og Stuepladser, der staae det aandelige Liv fjernt. Jeg kommer saa lidt paa de forskjellige Secondtheatre, at jeg ikke ret tør udtale mig om dem; men jeg tør dog citere, hvad en af Hovedstadens største Sagførere har yttret i et af vore største Blade om et Stykke, der blev spillet paa et Secondtheater; han sagde, at det var forfattet i den Aand, at man skulde troe, det oprindeligt var bestemt til at spilles i Forstuen til et Bordel. Naar man nu af pecuniær Grund vil omstøde det hele Theater, mener jeg, at hvis det var rigtigt, vilde det ogsaa være kommet frem under Valgbevægelsen. Jeg overværede flere Valgmøder, men der kom Spørgsmaalet ikke frem. Derimod læste jeg efter Valgene med stor Fornøielse om en Forhandling i Skanderborg Amt, hvor et Amtsraadsmedlem var staaet op og havde sagt, at paa det kongelige Theater blev der spillet sundt og godt, men paa Secondtheatrene blev der spillet slemme franske Ting; derfor hentes han, at det danske Folk skulde indrette sig lidt mere oeconomisk og beholde det kongelige Theater. Jeg vil bestemt tilraade, at man, hvor man saa end vil gaae hen, dog ialfald ikke vil følge de Medlemmer, der sige, at man med Hensyn til Theatret skal gaae over til en mere folkelig Udvikling. Folkelig og folkelig ere to forskellige Ting, og det kunde dog være, at den folkeligste Form for den dramatiske Kunst i Danmark netop er den, at Theatret tilhører hele det danske Folk. Det kunde være, at hvad man kalder privat, ikke har det Krav paa at kaldes folkeligt, men at derved enten Egennyttens vil trives mere, eller at udenlandske Stuepil ville blive de emeraadende, og det skulde gjøre mig ondt, om det danske Sprog, samtidigt med at vore Stormænd høre italiensk Sang i det ene Secondtheater og see fransk Comedie i det andet, ogsaa skulde forstumme i det kongelige Theater.

Søgsbro: Jeg skal ikke følge det ærede Medlem i hans Foredrag, men blot tillade mig at minde baade ham og adskillige andre ærede Medlemmer, der have talt, om, at man meget godt kan indrømme de danske Digtere deres frie Betydning for Folket, og særligt